

— Počekaj, da ti ispričam ...

— Ako nisu Turci ... ako nije bila izdaja ... ako nije bila kasna mletačka osveta ... Bože moj, pa što je onda moglo da bude? ... Dujme, govori, kako se je survala ta nesreća na naše glave ...? Ja slušam, Dujme, govori!

— Mi smo pod vodstvom junaka i plemića splitskoga Ivana Albertića u osvit Cvijetne Nedjelje zauzeli Klis. Dakako, da nam to ne bi baš lako uspjelo, da nam ga nisu, tako rekuć predali nekoji od kliške posade. Ipak sa svom tom pomoći trebali smo još tri dana krvave borbe, da redom osvojimo sve kliške utvrde. Uz Božju smo pomoć sretno uspjeli. Zaplijenili smo više turskih zastava i dragocijenosti mnogo. Domišljajući se da Turci ne će lako pregorjeti gubitak Klisa i da će čim prije sabrati u Bosni veliku vojsku, da nam oduzme tu važnu tvrđavu, naši su vođe odlučili, da izvijeste potanko o tom našem uspjehu generala Jurja Lenkovića u Senju, ne bi li se on požurio s jakom vojskom u pomoć Klisu, prije nego što stigne turska vojska iz Bosne. U brodu, što je otplovio da odnese tu vijest u Senj bilo je i nekoliko turskih zastava, caru na dar, pa dvije turkinje i dio plijena. Određeno je bilo, da će s tim brodom otploviti tvoj Ivo i Petar. Pri odlasku broda, na ušću solinske rijeke, mi smo se troje srdačno oprostili. Licem na Veliki Četvrtak zatekla ih je kod Zlarina silna oluja. U onom su kanalu bila četiri oboružana broda, a na njima sami divlji Šćipetari. Naš brod nije mogao da odoli tolikoj sili. Naši su se junački borili, dokle ih neprijatelji nisu tako stisnuli, da im nije preostalo već da svoj brod nasuću. To je bilo blizu Vodica. Bio je izgubljen i brod, i one turske zastave i čitavi teret. Veći dio naših ljudi pribjegao je na tursko zemljište, ali Ivo i Petar ostali su u brodu ...

— Mrtvi! — vrisne uboga žena.

— Mrtvi — potvrdi Dujam. — Pogođeni od neprijateljskog zrna!

— Ivo moj, družo moj ... kako si mi tužan poginuo! — gorko zarida sirota Jelka. Ivo moj, brate, Petre moj ... zašto ste me jadnu ostavili! ... Nitko vam nije trudne oči zaklopio ... Ni crna vas zemlja pokrila nije ... već su vas bezdušno u more bacili! ... Ivo moj, Petre, brate moj ... zašto ste me tužnu ucivilili! ... Nikica, zlatno dijete moje, siroto moja, nikad više tvoga tate ti vidjeti ne ćeš ...! Tvoj te ujak nikad više milovati ne će ...! Bože, Bože ... strašne li su te kušnje ...! Hoće li ikad prestati ljute patnje naše? ... Hoće li kada stići kazna zatornike naše? ... Ni sveta zemljica eto ne